

DE VLUCHT Ludo Laagland

Aflevering 4

Nochtans kon ik de vrees dat men mij toch van verre achtervolgde en naar mij zocht, niet van mij afzetten. In mijn verbeelding hoorde ik de weerstanders onderweg al vragen: “Ben je soms geen lange blonde slungel tegengekomen in grijze broek en blauwe trui?”

Die trui had ik nu wel onder mijn hemd aan, maar toch... onder die trui droeg ik nog steeds mijn verdomde angst mee. Maar ik was nu goddank niet ver meer van mijn oom.

Mijn tante was net bezig de varkens te voeren, toen ik er aan kwam.

Het was lang geleden dat ik er nog was geweest. We hadden onder de oorlog niet veel omgang met elkaar. Zonder in ruzie te liggen, had de politiek ons toch een beetje van elkaar vervreemd.

De oom en tante waren echter doorbrave mensen, die hun Christelijke naastenliefde boven hun politieke overtuiging, ja, zelfs boven hun vaderlandsliefde stelden.

“Kom vlug binnen, jongen,” zeiden ze. Blijkbaar konden ze reeds raden wat er aan de hand was.

Zij troonden mij mee naar de “goei kamer”, waar ze slechts drie keer per jaar in kwamen en waar alles rook naar netheid en naar splinternieuw. Daar zat ik veilig.

Ook voor de kinderen. Want die mochten mij niet zien.

“Ik zal een paar boterhammen voor je halen,” zei mijn tante.

Het was lekker wit brood, dat geurde naar vrede en gastvrijheid.

Ik deed in het kort mijn verhaal en zei dat ik op weg was naar Opwijk, tussen Brussel en Dendermonde.

Daar het al tamelijk laat in de namiddag was, mocht ik bij hen blijven overnachten.

Niet in het woonhuis. Dat zou te gevaarlijk zijn. “Men” was hier immers vandaag reeds twee keer komen zoeken naar zogezegde zwarte familieleden.

Eenmaal de kinderen sliepen, nam nonk Vital me mee naar een oude schob achter het bakhuis. Daar stond een twee meter lange trog, een soort kribbe, waar men eertijds het brooddeeg in kneedde. Er werd wat stro ingegooid en een paar versleten aardappelzakken, en mijn bed was klaar.

“Wil je mij om vijf uur wekken, vroeg ik. Ik zou zo vroeg mogelijk verder willen.”

Het regende toen ik wakker werd.

Men bracht mij het ontbijt op mijn “hotelkamer”. Daarna ook nog een pakje boterhammen voor onderweg. Ik kreeg de trouwjasje van mijn oom aangetrokken, een roodwitte-bollekenszakdoek om de hals geknoopt. Nog een oude baskenmuts op, een antieke paraplu in de hand... en ik was een nieuwe persoonlijkheid.

Het tricolore speldje, in de vorm van een Belgisch vlaggetje, dat op de revers van de trouwjask, overhandigde ik terug aan de afzender. Het strookte momenteel niet met mijn politieke overtuiging van flamingant. “Noch Frans, noch Duits” was altijd mijn leuze geweest. En de Belgische driekleur was voor mij het symbool van de verfransing en de verdrukking van Vlaanderen. Trouwens, zij die thuis gisteren alles aan diggelen hadden geslagen, droegen ook dit insigne en deden het ook in naam van het tricolore vaderland.

“Tut, tut, tut!”, zei nonkel Vital, “speel nu maar eens de uilenspiegel. Het kan je gelijk zijn.” En meteen spelde hij de “decoratie” opnieuw op de borst.

Ik liep nu in de richting van Diest. Het was halfzes in de morgen. De regen hield aan, grijs en eentonig.

Belgische en geallieerde vlaggen hingen aan de gevels triestig uit de druipen.

Iedereen sliep nog. Men had tot een stuk in de nacht de bevrijding gevierd, gedronken en gedanst.

Nu en dan passeerde mij een militaire vrachtwagen, met munitie of soldaten. Maar niemand had oog voor mij. Gelukkig, want het was nog een lange weg door vijandelijk gebied.

Onder het verder stappen maakte ik mij weer zorgen over mijn ouders en mijn broer en zus.

Bij de kruisheren in Diest kende ik een pater die dienstdoende pastoor was geweest in onze parochie en bij wie ik nog mijn eerste Communie had gedaan. Ik nam mij voor hem te gaan vragen een jonge confrater naar huis te sturen om inlichtingen aangaande mijn familie. Want zonder nieuws van hen wilde ik mijn tocht niet verder zetten.

Na een eindje lopen trof ik plots een oude damesfiets aan, die tegen de berm naast de weg lag. Precies of O.L.Heer hem hier voor mij, arme sukkelaar, had gedeponneerd! Ik trok hem recht, ging er op zitten en wilde er mee verder rijden. Maar ik twijfelde, denkend dat stelen toch ook geen geluk meebrengt. Nochtans was ik hier moederziel alleen. Buiten God sloeg niemand mij gade. De eigenaar van de fiets, een boer, zat met de rug naar mij toe, achter de bestruikte berm een heel eind verder in de weide zijn koeien te melken. Ik kon er met zijn ijzeren paard gemakkelijk en ongezien vandoor. De reis zou mij zo heel wat lichter vallen.

Maar ik was katholiek opgevoed en stelen was onze regel niet. Ik gooide dus de fiets terug neer en vervolgde door de miezerige morgen opnieuw mijn weg.

Een paar honderd meter verder, dichtbij het vliegveld van Schaffen, net achter de volgende draai, vloog ik haast 5 km achteruit: Een boogscheut vóór mij stond midden op de steenweg een viertal gewapende weerstanders. Op dezelfde plaats waar gisteren nog een Duitse wacht had gestaan.

Zij hadden mij zien aankomen. Ik kon dus niet meer terug.

Zo vroeg in de morgen, en reeds in de val lopen, dacht ik, terwijl het hart mij in de schoenen zonk.

Ongemerkt vertraagde ik mijn gang. Zo had ik meer tijd om na te denken. Want nu zou niet de sterkste, maar de slimste het moeten halen.

Ik had intussen de H. Geest om bijstand gevraagd en ook gemerkt dat het niet van de snuggersten waren die ik op het lijf ging lopen. Een beetje hoekig en onhandig in hun doen. Jongens die wellicht op het laatste van de oorlog, nadat de krijgskansen voorgoed waren gekeerd, op de wagen van de overwinnaar waren gesprongen en zich bij de weerstand hadden aangemeld.

Zij begaapten mij als was ik een vis die plots vóór hen uit de grond kwam gekropen.

Ik nam echter dadelijk het initiatief, deed mijn paraplu dicht en zei met een diepe zucht: "Amai! Jongens, wie had dat gedacht!"

(God, een vis die kan spreken!! Dachten zij)

"Wat gedacht?" vroegen zij beduusd en verwonderd.

"Gisteren nog vastzitten bij de Duitsers en vandaag al op weg naar huis. Het kan verkeren, hé!"

"Hedde gij vast gezeten? ... Kom dan vlug mee," zegden zij. "Blijf hier niet in de regen staan."

Hun "hoofdkwartier" was een oude schuur naast een uitgebrande boerderij, vlakbij.

"Ge zult wel honger hebben."

Dat was mij, die magere slungel, wel aan te zien. En dat ik een goede patriot was, konden zij aan mijn "decoratie" merken. Ik kreeg meteen al tien op tien.

Zij konden hun bewondering voor mij haast niet verbergen. Ik was immers de eerste politieke gevangene van hun "kant" die zij onder ogen kregen. Misschien de eerste die hier in de streek belandde. Een echte eer voor hen.

Zij boden mij bier, knackebrood, biscuits en chocolade aan. Vroegen of ik niet rookte. Ik stak een sigaret op. De eerste sinds vier jaar. Dat stilde de zenuwen.

Als stoel kreeg ik een lege bierbak toegeschoven.

"Van waar zijde gij?", vroegen ze.

Alhoewel ik 10 km van huis stond, antwoordde ik:

"Van Veurne, niet ver van de Franse grens." (verder kon het niet en ik deed mijn best om zo correct mogelijk A.B.N. te praten.)

"Dat is ook niet bij de deur! En waarom hedde gij vastgezet?"

"Om Engelse piloten naar Frankrijk te smokkelen."

"Verraden door een zwarte, zeker?"

"Natuurlijk. Door wie anders," antwoordde ik.

wordt vervolgd